

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó **A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója**

LXVI. évfolyam

2016. április-május-június

552. szám

Borbás Károly főszerkesztő emeritus: Hősökre emlékezem

Nyolcvanhárom évvel ezelőtt, 1933. május utolsó vasárnapján Hősök Napja volt. Ötödikes gimnazista voltam, apám utasítására anyámmal együtt az Andrássy úton a járdán kísértük az I. világháború frontharcos katonáit a Hősök terére. Tetszett a fekete pantalló, világosbarna katonazakó, fehér kesztyű és érdekes rohamsisak viseletük.

A katonazenekar a menet élén haladt. A Hősök tere már tele volt felsorakozott katonákkal. Több díszmagyar ruhába öltözött férfi - a fejükön darutollas csákó - hivatásos tisztekkel együtt foglalt helyet a fellobogózott díszemelvényn. Csodáltam a lenyűgöző látványt, mert ilyet még sohasem láttam. Anyám megszólalt:

-Nézd, ott van édesapád az emelvényn!

-Hogy került ő oda? – kérdeztem.

-Bizonyára vannak érdemei, amiért ő ott lehet – s mindketten büszkén tekintettünk apám felé. A díszjel elhangzása után megérkeztek a kormány képviselői magasrangú tisztekkel. Beszédük hangzottak el, amit koszorúzás követett a névtelen katona sírjánál. Díszmenettel zárult az ünnepség.

Sikerült találkozunk apámmal, a nagy tömeg ellenére is. Elvitt bennünket a MOVE székházába, ahol díszbédén vehettünk részt. Itt ismerkedtem meg frontot megjárt harcos katonákkal. Többektől kíváncsian kérdeztem:

-Miért kapták ezeket a kitüntetések, amit ruhájukon viselnek?

-Vitézül helytálltunk a haza védelmében az ellenséggel vívott kemény, életveszélyes harcokban, ezért kaptuk a medálokat. -Egy félkarú katona pedig így emlékezett:

Hadak Útján Bajtársi Híradó

**A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1948-49-ben Ausztriában**

**ill. Bajorországban az emigrációban,
“MHBK Központi Tájékoztató” címen.**

**World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical.**

Megjelenik negyedévenként, március, június,
szeptember és december hónapokban.

ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,
MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési és emailcíme:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely

P.O.Box 982740

Park City, UT 84098, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
sima word-formátumban elküldeni.

Címváltozások bejelentése, előfizetési

csekkek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy- Britanniából
kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans, Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6, Canada

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-Amerikából
előfizetési díját ill. Zrínyi Alap járadékát kérjük
erre a címre állítsa ki és postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

**10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA**

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

**Március, június, szeptember ill.
december 1.**

**Az időről-időre fellépő helyhiány
kapcsán megértésüket kérjük,
amennyiben lehet, a beküldött anyagot
a következő számokban közöljük.**

A tartalomról:

-Az emigrációs csoportok hírei

-Rédey Tamásra, Soós Józsefre és v.Major
Norbert Gusztávra emlékezünk

-Megemlékezések, programok a tavasz folyamán

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

-Sebesülésemért kaptam a kitüntetést. Mellettem sokan meghaltak...

A történeteken mélyen elgondolkodtam.

Az ünnepi ebéd után apám a főasztalhoz vezetett, ahol bemutatott Gömbös Gyula honvédelmi miniszternek, aki megveregette a vállamat:

-Legyél fiam te is olyan jó katona, mint édesapád!

A katonatörténeteket hallgatva végigszaladt hátamon a hideg, és elhatároztam, hogy én bizony soha nem leszek katona! Nem akarok hősi halált halni! Öt év múlva megváltozott a véleményem.

1938 nyarán a MOVE lövészcsoporthoz vonultam a Háros szigetre, gyakorlatra. Ősszel a MOVE csoportokkal együtt vonattal mentünk Borsosberénybe, itt lettünk a szabadcsapat tagjai. Választhattunk, maradunk, vagy visszatérünk a fővárosba. Sokan maradtunk. Minket továbbvittek keletre a Felső-Tisza partjára. Itt néztem farkasszemet az ellenséggel. Itt láttam először harcban elesett halottakat, akik az őrmester szavai szerint hősi halált haltak. Ekkor tudtuk meg, hogy a Rongyos Gárda, a felvidéki revízió érdekében létrehozott titkos szabadcsapat tagjai lettünk, akik a Felvidék visszacsatolásánál hősi szerepet vállaltak. Később a MOVE lövészcsoporthoz visszavezényelték Borsosberénybe.

Az overálba öltözött csoportunkat „Szabadcsapat előre!” kiáltással hangosan üdvözölték az ünneplőbe öltözött lelkes magyarok Komáromban, a Felvidék visszacsatolásakor. Hazatérésemkor apám büszkén üdvözölt:

-Átestél a tűzkeresztségen!

Egy évvel később katonaládával a kezemben léptem át a Ferenc József laktanya kapuját. „Legyél jó katona!” - csengett újra a fülemben.

1942-ben a keleti fronton a frissen hantolt katonasíroknál megrendülten hajtottam fejet a hazáért halt hősök előtt. 1945 februárjában a körülzárt budavári kitörésnél a sebesültek segélykiáltása és a hörgő haldoklók, a halottak borzalmas látványa között menekültünk a Széll Kálmán téren át a Pilisi hegyek felé. Hősi halálukra méltó kegyelettel emlékezem. A mai fiatalok nem is tudják, hogy véráztatta megszentelt helyen járnak.

Kétévi hadifogság után, a lágerekben elhalt bajtársaim emlékével hazatértem. A börtönök és kivégzettek mártírhalált halt hőseire már tilos volt emlékeznünk.

A „Legyél jó katona!” helytállásáért öt és fél évig tartó internálással „jutalmazott” a kommunista népi demokrácia!

1956 vérbefojtása, a sortüzek újabb hősi halottakat követeltek. Megtorlásáról csak az ország elhagyása után szereztem tudomást. Azóta hatvan év telt el. Emlékük nem halványult el bennem. Hősök ők is, él bennem az emlékezet. S ezt kérem minden magyartól is!

Ma titkolt háború van. Milliók törnek szinte feltartóztatlanul a keresztény Európára, a nemzetállamokra. Veszélyben a haza! De most nem fegyverre, hanem bátor élő hősökre van szükségünk, akik védik határainkat, hogy élhessünk békében, nyugalomban, ezeréves hagyományaink között.

A központi vezető üzenete

Kedves Bajtársak, Bajtársnők!

2016. IV. 2.

Nem engedhetem meg magamnak, hogy ne írjak megint, bár feleségem egészségi állapota sajnos nem változott. Remélem, hogy csoda történik s jobbulni fog. *(Azóta Maureen Simonyi elhunyt, a Jóisten nyugosztalja – a szerk.)*

Figyelem s hallgatom az otthoni és európai híreket. Sokszor azért nem tudok írni, mert a düh forr bennem, amikor megint, mint már annyiszor, Brüsszelből acsarkodnak Hazánk kormányára. Amikor nem helyeslik, hogy nem engedték országunkba a muszlim inváziót, s megint, mint oly sokszor történelmünk századaiban, védőpajzsai vagyunk a Nyugatnak. Merkel kancellár őrült nemzetrontó balgasága azonban kezdi más európai országok népeinek is kinyitni szemeit. És a belga nép a múlt héten megérezhette, mit is jelent igazán egy muszlim kultúra, amely újból megmutatta igazi arcát, ahogy pár héttel előbb Franciországból is.

Imádkozzatok, hogy Magyarországon ez sohase történhessen meg. S hogy az igaz európaiak is csatlakozzanak a magyar állásponthoz, és ne lehessen se Európában, se Amerikában olyan vérengzés, ami a múlt hónapokban megtörtént. De ez csak úgy lehet, ha a jövőben Európa az igazán kulturált magyar ellenállást követi. Európa csak úgy maradhat annak, ami kell, hogy legyen, ha visszatér keresztény múltja valóságához, s nem süllyed a mostani istentelen, egyvilág- hívő korcs-filozófia lelki mocsarába.

Inkább vegyenek példát a magyar kormány kiállásáról, minthogy tovább szajkózzák a globalizációs maszlagot, ami csak nemzeti létük végét jelentené.

Mindnyájatoknak, családotól kellemes és egészséges nyarat kívánok. Gyarapodjon Hazánk tovább, legyen minden magyar összetartó, erős, és minden gondolatát és tettét vezérelje „A HAZÁÉRT MINDHALÁLIG”.

Simonyi László (Chicago)

Magas Dóra: A szokásokhoz híven most is igen sikeres volt a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége Calgary Csoportjának 2016 évi Hungária Bálja

Az MHBK 2016-os Hungária Bálja 60. alkalommal került megrendezésre, a Calgary Westin Szálloda nagytermében. A bált pezsgős fogadás előzte meg, melyen több mint háromszáz vendég vett részt, és amit a Westin Szálloda ingyen szolgáltatott, mivel 45 éve folyamatosan itt rendezzük meg a Hungária Bált.

A bál hagyományos kiemelkedő programját ezúttal is az ifjúság tánc számai szolgáltatták. Idén a hagyományoktól eltérően a nyitótáncot, a Vadrózsa tánccsoport ajánlására és Póda Leanne betanításával

régi gyakorlott táncos lányok táncolták, mely hagyományos „üveges” tánc volt. A fiúk pedig, akik már évek óta táncolják a Palotást, rutinos ügyességgel járták a „legényest.” Óriási sikerrel jó hangulatot varázsoltak a báli vendégek számára.

Ezt követte a hagyományos díszpalotás. Huszonhat pár, díszmagyarba öltözött hölgy és „Bocskais” férfiú nagy tetszést aratott előadásával. A felvezető botosok szerepét a helyi kadétiskola szolgáltatta. A díszpalotás összeállítása és betanítása Bíró Magdaléna és Bíró György szakértelmét tükrözte.

A bál fénypontja idén is az elsőbálos táncos párok ragyogó bemutatkozása volt. A tizennyolc elsőbálos pár között volt néhány visszatérő is. A tánc betanítását kiváló hozzáértéssel Angyalfi Erika és Várvi László végezték.

A bál fővédnökei Mitchell, CM AOE, Lieutenant Governor of Alberta és Ódor Bálint, Magyarország nagykövete volt. Továbbá Calgary Polgármestere, a Calgary-i Véderő Helyőrség, a Kanadai Királyi Csendőrség (RCMP) és a Városi Rendőrség voltak a főasztali vendégeink. A fővédnőkök üdvözlő szavaikban elismeréssel méltatták Calgary magyarságának a kanadai kultúra és társadalom gazdagítása terén kifejtett jelentős szerepét.

A bál elnöke, Várvi József, az MHBK Calgary-i csoportvezetője, beköszöntő üdvözlő szavaiban méltatta

a Hungária Bál 60 éves folyamatosságát és kihangsúlyozta a magyarságtudat fontosságát, melynek középpontjában az ifjúság jelentőségének kiemelése áll, a mindenkori jótekonysági akciók támogatásával, s ösztöndíjas jutalmazásával. Úgyszintén méltatta az 1956-os Szabadságharcunk 60.évfordulóját is és hangsúlyozta, hogy ez a küzdelem nemcsak a magyar nemzet, hanem az egész emberiség szabadságáért folyt.

Bálunk 60. évfordulójára a Calgary-i MHBK kiadott egy könyvet „Many Voices, One Heritage” címmel. Anna M. Rebus albertai szerző írta, a Calgary-i és az Alberta különböző bevándorló hullámok magyarjairól, az MHBK Calgary-i működéséről s nem utolsó sorban bálunk sikereiről. A könyvben olvashatók az elmúlt 60 évben történt báli események, és a báli táncos párok közötti házasságok, barátságok is. Több táncosunk van, aki már 5, 10, sőt 15 éve táncol és három család, amelynek a negyedik generációs leszármazottja táncol.

A bálunk messze hangzó sikerét köszönhetjük Brenda Finley és Kiss Konrád műsorvezetőknek, a bál főrendezőinek, Várvi Józsefnek, Magas Dóranak, Angyalfi Klementínának, Jason Coolsnak, és a rendező bizottság tagjainak, akik nagy része már közel 20 éve együtt dolgoznak. Nem utolsó sorban a megjelent vendégeknek, szülőknek, akik fontosnak tartják, hogy gyermekeik részt vegyenek a báljainkon. És „Jocó” bácsinak, aki évtizedek óta velünk van.

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András” főcsoportvezetője jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2016. március-áprilisi számából:

Bajtársak!

A Budapesti Zeneakadémia énekművésze, Szeredy Krisztina koncertjét élvezhettük február 21.-én a Magyar Klubban. Ladó László, a klub elnöke kórházban volt kezelésen és Scheer Jutka bajtársnőn keresztül engem kért meg, hogy üdvözljem a művésznőt az előadás előtt. A személyes találkozás mindig sokat jelent számunkra. A sikeres műsor visszavarázsolta életünk fiatalkorát és örömmel töltötte el szívünket.

Köszönet - A Sydney városában élő **Goór György bajtársunk** életkorára való tekintettel nyugalomba vonult valamennyi tisztségétől. „A Központi Vezető Ausztráliai Helyettese” tisztségre engem javasolt, amit Simonyi László központi vezető kérésére elfogadtam. Közösségünk érdekében, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy Ausztráliai főcsoportjaink eredményesen működjenek és megmaradjanak. A NSW-i főcsoport vezetését v.Tassányi József vette át, amihez gratulálunk.

Goór György bajtársunk 1948 óta tagja és valamelyik tisztségviselője Közösségünknek és mindig törődött a Haza és a nemzeti emigráció gondjaival. Kimagasló vezetői szerepet töltött be a Magyar Cserkészletben, a

Szent László Rendben, az MHBK-ban és más közösségekben. A közösségek célkitűzései között ott vannak az igazságot formáló erények: a Haza és népünk szeretete, nemzetünk védelme, a széthúzásra vezető okok megszüntetése, egymás megsegítése, testi és lelki gondozása. György bajtársunknak hálásan köszönjük értékes munkáját, és kívánunk Neki jó egészséget és sok örömet családja körében.

Nemzeti Ünnepünk, március 15

Március 13.-én tartottuk a megemlékezést a református templom helységeiben, a Délausztráliai Magyar Egyesületek Szövetsége (DAMESZ) és a Református Gyülekezet szervezésében. Főcsoportunkat ezekkel a szavakkal képviseltem: *Az 1848 március 15-én történeket nem szükséges elmondani, aki itt van, az tudja mi történt azon a napon. De érdemes átgondolnunk, hogy mit jelentenek nekünk azok az események, amit ünneplünk a világ minden táján Március Idusán? "A hit, remény és szeretet"* legyen a jelmondata egyéni életünknek és közösségeinkbe való tartozásunknak. Petőfi Sándor sem csüggedett, szavaival felrázta a közönyös lelkeket.:

„Félre kislelkűek, akik mostan is még kételkedni tudtok a jövő felett, kik nem hiszitek, hogy erős istenség őrzi gondosan a magyar nemzetet! Él a magyaroknak istene, hazánkat átölelve tartja atyai keze. Az idők, a népek éktelen viharja elfújta volna minket, mint egy porszemet. Így keresztülélünk hosszú ezer évet, ezer évig azért tartott volna meg, hogy most, amidőn már elértük a révet, az utolsó habok eltemessenek?”

1848-ban a nemzet hivatalos vezetői és a nép akaratának fiatal, önkéntes szószólói egy akarat, egyhangú elhatározással valósították meg a magyar történelem legdrágább társadalmi reformjait. A jobbágyság felszabadítása, az egyetemes népképviselés és jogi egyenlőség kivívása jelentős újítások voltak.

A márciusi eseményekre gondolva vegyük fontosnak a kapcsolatok fenntartását, az összetartást, mert most is nagy szükség van az egy akaratra, az egyhangú elhatározásra.

Születésnapok, névnapok

Bajtársi jókívánságainkat küldjük Kelemen Gyula márc.5-i, v. Flook Gusztáv és v. Lakatos Kálmán márc.16-i, születésnapja alkalmából. Wetherellné Szent Ivány Ildikó márc.10-i névnapjához jó egészséget és sok örömet kívánunk.

A szerk.: Mi pedig ismét köszönjük Goór Gyurka bátyánk majd hét évtizedes munkáját, gratulálunk István kinevezéséhez és az ő munkájára is a Jóisten áldását kérjük.

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András” főcsoportvezetőjének, az MHBK központi vezetőjének ausztráliai helyettesének jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő május-júniusi számából

„Köszönöm a jókívánságokat a Központi Vezető Ausztráliai Helyettese tisztséghez. Az idő gyorsan szalad, augusztusban lesz húsz éve, hogy főcsoportunk - Délausztráliai „Zákó András” főcsoport - vezetője

lettem, kedvelt Berekally István főcsoportvezetőnk elhunytá után. Köszönöm a tisztségviselők és tagjaink állandó támogatását és az anyagi segítséget, ami nagyban elősegíti eredményes működésünket. A jelenlegi anyagi helyzetünket legfőképpen annak köszönhetjük, hogy az 1996 április-május havi Értesítőnkben hirdetett felhívásra kaptunk néhány felajánlást tagjainktól, akik fontosnak tartották azt, hogy haláluk után is támogassák a bajtársi szeretetre alapuló munkánkat. A felhívást Berekally István közölte az alábbiak szerint. Kérem gondoljuk át ismét a részleteket és aki csatlakozna az ilyen formájú támogatásra, a nyilatkozatot kitöltve küldje vissza címemre, megőrzésre irattárunkban. A jövőben beérkező adományokból az anyagi segítséget mások részére, mindig főcsoportunk célkitűzései szerint és tagjaink beleegyezésével tesszük. Az 1996-ban hirdetett szöveg a következő:

„Felhívás! Még Karácsony előtti Bajtársi Értesítőnkben említettem, hogy MHBK Főcsoportunk évi bevétele csupán a tagdíjakból és esetleges adományokból jön össze. Ma már 85%-a közösségünknek nyugdíjas és a tagdíjakból befolyt összeg talán évi költségeink felét fedezi. Bálat nem tudunk rendezni, mert mindenki felett eljárt az idő, de tagdíjainkat sem akarjuk felemelni, mert többeknek a nyugdíjból nem futná. Így más bevételi forrásról kellene gondoskodnunk...

Múlt év november 26.-i Közgyűlésünk alkalmából Dobozzy István főcsoportvezető helyettes bajtársunk javaslatot tett, hogy kérjük fel bajtársainkat – elhunytuk utánra egy bizonyos összeget főcsoportunk javára hagyatékként felajánlani. Közgyűlésünk a javaslatot elfogadta és jóváhagyta.

Nem szabad elfelejteniünk, hogy Zrínyi Alap hozzájárulásunk nem csak kizárólag az igen nívós "Hadak Útján" légipostán ideérkezését biztosítja, de jó néhány százpéldányát Világközösségünk eljuttatja ingyenesen Magyarországon élő szegény nyugdíjas bajtársainknak is. Hála Istennek, hogy most már az otthoni batóságok nem gördítenek akadályt. Bajtársi Értesítőnkhez csatolunk egy űrlapot, melyen lehet bizonyos összeget felajánlani Bajtársaink elhunytá utánra. Nem arról lenne szó, ha az egyik élettárs elhúynya, hanem amidőn már gyermekre, vagy rokonra szállna az örökség és egy házról, telekről, vagy készpénzhagyaték maradna valakire. Nem hinném, hogy nagy terhet jelentene egy-két ezer Dollár juttatása Közösségünk javára.

Az esetleges kitöltött űrlapot teljes titoktartás mellett kezeljük, de utána az összeget az adományozó nevével nyilvánosságra fogjuk hozni Bajtársi Értesítőnkben. Az elhatározást minden kedves Bajtársunk a legjobb belátása szerint kezelje. Minden választ egyformán fogadunk és a szándékot tiszteletben tartjuk akkor is, ha a válasz nemleges. Kérünk minden kedves Bajtársat, hogy felhívásunkat ne minősítsék tolokodásnak, vagy magánjogba való beavatkozásnak, csupán egy közgyűlési ajánlat kísérlétének, MHBK közösségünk zavartalan fennmaradása érdekében. Kérjük azoknak a Bajtársaknak szíves elnézését, akik nem osztottnak Közgyűlési határozatunkban."

Annak idején ki gondolta volna, hogy húsz év után még mindig eredményesen működünk. Most sem tudjuk, hogy még meddig lesz szükség Közösségünk munkájára. Az azonban biztos, hogy megmaradásunk áldozatot követel. Az emlékezés, a bajtársias viselkedés, az egymással való törődés, ima Nemzetünkért, anyagi segítség, a fiatalság támogatása, mind fontosak célkitűzéseink elérésére. Tegyük ezeket továbbra is, elődeink példájára, tehetségeink szerint.

2016 május 29.-én Hősök napi és Trianoni megemlékezést tartottunk a Magyar Klubban, az MHBK rendezésében.

Bajtársi jókívánságainkat küldjük Antal Ferenc máj. 10-i, Bödő György jún. 5-i, Szöllősi István jún. 17-i születésnapja alkalmából. Borbási Margit és Szöllősi Istvánné jun. 10-i Margit névnapja jó egészséget és örömet kívánunk.

Sujánszky Jenő (Párizs): Búcsúzás egy bajtárstól. Rédey Tamás 1928-2016

Rédey Tamás 1943-tól a háború végéig katonaiskolás volt a nagyváradi M. Kir. “Gábor Áron” Honvéd Tüzérségi Hadapródiskolában. 1944 decemberében, 16 éves korában jelentkezik önként forrntszolgálatra s fiatal kora ellenére is bátran harcol Budapest védelmében, a közel két hónapig tartó budapesti katlancsatában (1944 december-1945 február 13), melyben több, szintén önként frontszolgálatra jelentkező iskolatársa hősi halált halt. A háború után civil gimnáziumban érettségizett, de egyetemi tanulmányait politikai okokból meg kellett szakítania, így műszaki rajzolóként dolgozott. Hazáját szerető, idealista lelkületű fiatalember volt és ezért a szovjet megszállás alatt, a sztálini kommunista diktatúra idején csatlakozott a “Mezartin” fedőnevű titkos antikommunista hazafias ellenálló szervezethez. A szovjet KGB által megszervezett és irányított magyar kommunista politikai rendőrség, az ÁVH operatív osztályának azonban 1956-ban, néhány hónappal a Forradalom előtt sikerült felgöngyölítenie a Mezartin csoportot. Így Tamást is letartóztatták 1956 augusztusában, de bírósági tárgyalására már nem kerülhetett sor, mert októberben kitört a Forradalom és a felkelők kiszabadították a politikai börtönből. A Forradalom szovjet leverése után menekülnie kellett Nyugatra, az USA-ban kapott menedékjogot. Később megkapta az amerikai állampolgárságot, de a magyarról soha nem mondott le. Mérnökként dolgozott a Boeing gyárban nyugdíjas koráig. Ő is, mint a többi Nyugatra menekült Mezartin-tag, csak a kommunista vasfüggöny leomlása után léphetett ismét magyar földre. Magyarországi látogatásai során szoros kapcsolatba került a Budapesti Hadtörténeti Intézet vezetőségével s értékes dokumentumokkal támogatta az Intézet Levéltárát és Múzeumát. Idős kora ellenére is igen aktív ember maradt. 2016. április 4-én otthonában, Bellevue városában (USA, Washington állam) váratlanul szívszélhúdés következtében hunyt el. Gyászolják: felesége Emmy, két gyermeke és családjaik, 4 unokával. Rédey Tamás igazi példaadó magyar hazafi volt. Mi, még életben lévő öreg bajtársai is szomorú szívvel búcsúzunk Tőle és emléket igazi bajtársi szeretettel megőrizzük.

Nemes Rédey Tamástól felesége ezzel az összefoglalóval búcsúzik:

Férjem hamvasztva lett, s majd ha én is meghaltam, egyszerre fognak gyermekeink minket hazavinni. A Farkasréti temető templomában már megvan az urnahelyünk. Itt Bellevueban csak gyászmise volt. Székesfehérváron született 1928. szeptember 24-én. Alsó iskoláit Budapesten, Esztergomban végezte, majd 1943-ban Nagyváradra került. 1944 Karácsonyára családlátogatásra Budapestre ment, ahol katonai

szolgálatra jelentkezett s végigharcolta a Várnegyedben az ostromot. Ennek végén csodálatos módon párnapi fogság után hazaengedték, tanulmányait a debreceni gimnáziumban fejezte be. A kommunista rezsim nem engedte továbbtanulni. Mint műszaki rajzoló dolgozott Budapesten. 1956 augusztusában összeesküvés vádjával letartóztatták. A börtönből jövendőbeli felesége segítségével is novemberben szabadult, majd kiszöktek Ausztriába. Pár hét után New Yorkba érkeztek, ahol 1957. március 9-én esküdtek meg. Itt is mint műszaki rajzoló dolgozott. 1959-ben Illinois államba, Champaign-be költöztek, tanulmányait a University of Illinois mérnöki karán folytatta, 1962-ben végzett, ahonnan a Boeing Company-hoz került dolgozni, s ott volt mint gépészmérnök egészen 1990-es nyugdíjba meneteléig. Sokféle érdeklődési köre volt, amibe családját is bevonta és átadta gyermekeinek. Magyarországra is sokszor visszatért. A világ minden részéről próbálta gyűjteni az országból kikerült katonai tárgyakat a Hadtörténeti Múzeum részére, ahol több vitrinben elhelyezett II. világháborús modellgyűjteménye is ki van állítva.

Baltimore-ban, 96 éves korában, március 9-én elhunyt Soós József lapszerkesztő, a volt Magyar Kir. Honvédség tagja

Sztálinvárosból, pontosabban Dunapenteléről indulva vágott neki az Amerikáig vezető hosszú útnak, Baltimore városába 1957 elején, Jugoszlávián át menekülve.

A Tolna megyei Felsőrácegresen látta meg a napvilágot 1919. december 1.-én. Gépmesteri vizsga utána a fővárosi rendőrségnél szolgált 1948-ban. Jóakarói figyelmeztették, hogy az ÁVÓ szemet vetett rá, ezért három társával Ausztriába szöktek. Az osztrák hatóságok átadták őket az oroszoknak, akik pedig vissza a magyar rendőrségnek. Első fokon hét hónapot kaptak, majd a fellebbviteli bizottság két és félévi kényszermunkára ítélte.

A M. Kir. Honvédség huszáráként

Szabadulása, 1952. október 17. után a TEFU vállalatnál gépkocsivezető. Néhány hónap múlva egy volt rabtársa, aki a Vasműben dolgozott, arra biztatta, hogy a szakemberhiányt kihasználva jelentkezzen műszerésznek. A Forradalom kitöréséig itt dolgozott. A műszerüzem munkástanácsában vállalt szerepet, s mint ellenálló, lakásukban fegyvert és ládányi kézigránátot tárolt. Amikor a Forradalom elbukott, megjelentek a felhívások a fegyverek beszolgáltatására. Feleségével együtt eltüntették azokat, nem mertek ekkora munícióval jelentkezni.

Amikor a kommunisták elkezdtek összeszedni a forradalmárokat, feleségével február 4-én sikerült elhagyni szülőhazájukat. Nagybecskerek mellett találkoztak először az USA Bevándorlási Hivatal képviselőivel, kiknek segítségével Baltimore városába érkeztek. Segédmunkás, majd hegesztő, talajkutató cég alkalmazottja lett. Néhány év után a nyomdász szakmát választotta, nyugdíjas koráig akként dolgozott.

Nemcsak a munkahelyén tevékenykedett: már a hatvanas években bekapcsolódott a helyi magyar szervezet munkájába, majd a Baltimore-i Magyar Egyesület titkára lett. Újságszerkesztőként a szervezet havi értesítőjét készítette, ami 1975-ben már Amerikai Magyar Értesítő címmel jelent meg (majd megszűntéig Amerikai Magyar Újságként), s idővel az ő feladata lett a lap szerkesztése. Mellette ellátta az Államokban működő Szabad Magyar Újságírók Szövetsége főtitkári tisztét is. Az MHBK-nak is tagja és támogatója volt. *(Természetesen 1956 emléke életben tartásában is igen aktív volt, és számos más emigrációs ügyben is fáradhatatlan - a szerk.)*

Haláláig úgy érezte, az újság és a szövetség révén ezer szállal kötődhet a Hazához.

Gyászolják felesége Rozália, gyermekei Károly, Nellie és János, s unokája Kristina Horvath. Temetése március 15-én volt a Loudon Park Cemeteryben. Nyugodjék békében!

(A Lakiteleki Újság 2012. aug.-szept.-i számában megjelent interjú alapján.)

Kérés régi lapszámokkal és MHBK-anyagokkal kapcsolatban

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,

kérjük, hogy ha vannak olyan régi **MHBK Bajtársi Tájékoztatóik** (ez Karintiában indult 1948. nov. 1-től) és régi **Hadak Útján** számaik (ami kb. 1950-től jelent meg) **az 1974-es évfolyamig bezárólag**, melyekre már nincs szükségük, legyenek szívesek elküldeni szerkesztőségünk postafiók-címére, hogy archívumunkban tovább őrizhessük őket az utókor számára. Ha nagyobb tételről van szó, a postaköltséget utólag szívesen megtérítjük. Emellett régi, az MHBK-ra, a Vitézi Rendre és egyéb nemzeti emigrációs szervezetekre vonatkozó, már nem kellő régi anyagok, iratok, feljegyzések is érdekelnek.

Köszönettel, a szerkesztő

Felhívás

A Kanadai Magyar Kultúrközpont (a Torontói Magyar Ház) fel szeretné venni a kapcsolatot olyan személyekkel (vagy leszármazottaikkal), akik az 1956-os Forradalom után Macedónián keresztül jutottak ki Kanadába. Aki erre vonatkozólag felvilágosítással tud szolgálni, kérjük jelentkezzen a [**press.and.publicity@hccc.org**](mailto:press.and.publicity@hccc.org) e-mail címen, vagy a következő telefonszámon: (416)654-4926, 209-es mellék.

Goór György (Sydney): v. Major Norbert Gusztáv (1925-2016)

1936-ban vonult be a M. Kir. „Hunyadi Mátyás” Honvéd Középiskolai Nevelőintézetbe Kőszegen. Ott végezte az I-IV. évfolyamokat mint színjeles tanuló, osztályelső. A H.M. rendelete az V. évfolyamba, a „Zrínyi Miklós” Honvéd Középiskolai Nevelőintézetbe helyezte át, majd az 1941-ben újra felállított hadapródiskolákba kellett jelentkeznie. Gusztáv a „Görgey Arthúr” Honvéd Műszaki Hadapródiskolába vonult be, ami a „Bolyai János” Honvéd Műszaki Akadémia helyiségeiben kapott elhelyezést. A légitámadások miatt az iskolát 1943 őszén Esztergomba helyezték át. Gusztáv mindvégig színjeles tanuló és iskolaelső volt 1944. novemebr 15-ig, amikor a felső évfolyamot felavatták zászlósi rendfokozattal. A felavatottak nevében Ő búcsúzott el az iskolától és az Ő vezényszavára mondtuk mindannyian: „Életünket és vérünket a Hazáért mindhalálig!”

Karácsony után bent rekedt Budapesten. Az ott maradt műszaki honvédekből század erejű alakulatot szervezett és védte a Fővárost. Szolgálatának elismeréseként a „Signum Laudis” kitüntetést kapta, amiért a Vitézi Rend felvette tagjai közé. Szovjet hadifogságba került, ahonnan csak évek múltával került vissza. A recski büntetőtáborban találkozott és kötött életre szóló barátságot a volt M. Kir. Honvédség tagjaival, köztük Kéri Kálmánnal is. Kiszabadulása után szívós energiával egy romladozó házat helyreállított, és megőszült. Annak ellenére, hogy osztályidegennek nyilvánította a rendszer, elvégezte a Műegyetemet s mérnökként dolgozott, majd üzemvezető lett.

Felkutatta és összeszedte iskolatársait és rendszeres összejövetelekkel tartotta bennük a bajtársi szellemet. Alapító tagja lett a HOHE-nak. 1990 után rehabilitálták és alezredesnek léptették elő. Gusztáv érdeme volt az is, hogy barátságot kötött számos szolgáló honvédtiszttel, aminek eredménye az lett, hogy az 1945-ben felavatott zászlósokat a Honvédelmi Miniszter szintén rehabilitálta. Az avatás kerekaszámú évfordulóin a „Bolyai János” Akadémia okmányokat adott át a felavatottaknak ünnepélyes keretek között.

Vitéz Major Norbert Gusztáv egész életét esküjéhez híven, annak minden szavát becsülettel betartva élt. Nemes munkájának elismerésére a Szent László Társaság (1861) és Rend felvette tagjai közé és a Rend lovagkeresztjét adományozta neki. Temetését Koczán Árpád tábori esperes végezte 2016. május

24-én. A gyászoló család tagjain, volt iskolatársain, barátain kívül, sírjánál állt Boros Péter volt miniszterelnök (aki Kőszegen két évvel alattunk járt), Dr. Szakály Sándor hadtörténész, a HOHE elnöke, és a Szent László Rend küldöttsége. Egy nagyszerű magyar emberrel kevesebb van a Földön, egy becsületes katona szelleme csatlakozott Csaba királyfi seregéhez. Nyugodjék békében!

Iskolatársaid, bajtársaid nevében, Goór György

Emlékezzünk a Rongyos Gárdára. Beküldte: Török László olvasónk

1919. április 18.-án, 97 éve alakult meg a Rongyos Gárda. Az önszerveződő fegyveres csoport célja a Tanácsköztársaság ideje alatt a kommunistákkal szembeni ellenállás, a trianoni békeszerződésben Magyarországtól elvett Sopron környéki területek megtartása volt, de más területeket is vissza akart szerezni Magyarország számára. Megakadályozták az osztrák reguláris hadsereget a vidék elfoglalásában, a mai Burgenland területét elfoglalták, ahol kikiáltották a Lajtabánságot. Ez vezetett az 1921. december 14-16. közötti soproni népszavazás megtartásához. Azt, hogy Sopront ma a Hűség Városának nevezhetjük, elsősorban nekik köszönhetjük.

Döntő szerepet vállaltak az 1939. január 6-án Munkácsot ért támadás visszaverésében. A gyengén felfegyverzett "rongyosok" a helyi lakosság és a rendőrség támogatásával verték vissza a Kárpátalján állomásozó csehszlovák haderő támadását.

Hőseinkre emlékeztek Torontóban

A hős honvédők iránt érzett megbecsülés a Hősök Emléknapja, amit az MHBK torontói csoportja 2016. május 29-én tartott meg, az új Magyar Ház előcsarnokában elhelyezett Emléktábla előtt. Köszönthettük a körünkben megjelent Dr. Szabó Stefánia főkonzulasszonyt, Rigó Jenő plébános atyát, Vismeg Attilát, a Magyar Ház elnökét, bajtársainkat, a

szervezetek képviselőit és honfitársainkat.

Az Emléktábla
meghívtuk, hogy
világháborúban elesett

áthelyezése miatt a két történelmi egyház vezetőit megszenteljék és megáldják táblánkat, ami hirdeti a két magyar katonák emlékét. Nt. Vass Zoltán elfoglaltsága

miatt levélben küldte el Hősök Napjára írt gondolatait, imáját és áldását, amit Kovács György olvasott föl. Ezzel a szertartással és imával, a magyar és kanadai himnusz közös énekével kezdődött emlékező műsorunk. Szavaltatok hangzottak el a Szt. Erzsébet iskola tanulóitól: Kovács Ilona „Találkozás a Donnál”, Márton Dávid „Hadnagy Uram”. Gulyasik Liliána, Rozgonyiné Ilona és Dávid szavaltata is dicséretet érdemel, ők először szerepeltek rendezvényünkön. Liliána Arany János balladájának művészi előadásával kiérdemelte a hallgatóság elismerését. Tóth Krisztina „Anyám, anyám, édes anyám” c. énekével bizonyította, hogy szépen és hitelesen tud népdalt énekelni. Gulyasik Liliána meglepetésünkre elénekelt a „Somogy megye kellős közepében” c- régi megható történetet. A kis „művészek” előadását lelkes tapsal jutalmazta a hallgatóság.

Ezután ismert katonadalokat énekeltünk el közösen, majd új tagokat és támogatókat avattunk. Előtte ismertettük az MHBK (Magyar Harcosok Bajtársi Közössége) rövid történetét. Megalakulásunk óta közel hetven év telt el. Soraink megfogyatkoztak az idő múlásával. Katonacsádok leszármazottai ezt megértették és jelentkeztek csoportunkba. Bogyay Elemér, Elek Rozina, Forrai Gáspár, Forrai Zsuzsa, Forrai Levente, Füle András, Füle Irénke, Simkó Katalin, Szűcs Béla, Vinczer Péter, és Vinczer Katalin. Jelvényünk és az igazolvány átvételével ígéretet tettek, hogy nem felejtik el magyarságukat, és hűen megőrzik hagyományainkat és ápolják hőseink emlékét.

Az ünnepi megemlékező beszéd formabontóan eltért a megszokottól. Borbás Károly torontói MHBK csoport vezetője átélte emlékein keresztül mutatta be a hősökkel való találkozását. A megírt beszéd második részét Forrai Levente olvasta föl. Károly fölidézte diákkori első élményét a Hősök teréről, majd folytatta a Don-kanyarban elhunyt bajtársak és a körülzárt budai Várból való kitörés emlékével. Beszédében fölidézte a szovjet fogságban az örök kegyetlenségét, meszes gödörbe élve bedobott haldokló katonák segélyt kérő hangját, az ártatlanul börtönbe hurcolt, kivégzésre váró bajtársak utolsó búcsú kiáltását. Igazi hősök voltak, a háború áldozatai. Emlékezzünk rájuk tisztelettel, kegyelettel, lehajtott fővel. Befejezésül hozzátette: „Ma titkolt háború folyik, szinte feltartozhatatlanul törnek a keresztény Európára, a nemzetállamokra. Veszélyben a Haza! De most nem fegyverre, hanem élő hősökre van szükség, akik megvédik határainkat, hogy békében élhessünk, nyugalomban, ezeréves hagyományaink között.”

„Uram adj békét a földre”... - csendült föl Szentiványi György imádságos dala. Az Il Silenzio hangjai mellett a torontói Főkonzulátus, a Magyar Ház, a Vitézi Rend, a Rákóczi Alapítvány, a Kanadai Magyarság, a Magyarságismereti Mozgó Tábor, a Magyar Szabadságharcos Világszövetség, a Magyar Szabadságharcos Szövetség Torontói Szervezete, a Kanadai Magyar Szabadságharcos Országos Szervezete Kőrösi Csoma Sándor Csoportja, s az MHBK torontói csoportja koszorúzott.

A Székely himnusz közös énekével fejeződött be emlékező ünnepségünk. Kávé és sütemények mellett kötetlen beszélgetéssel búcsúztak a résztvevők. Az MHBK köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik részt vettek s akik segítették az ünnepség megtartását: Fodor Sándor és Irénke, Forrai Zsuzsa és Levente,

Kövessy Zsolt MAG TV, Marina Béla és Enci, Mátrai Géza, Kurucz Béla. A műsort rendezte és vezette:
Borbás Erzsébet

v. Ferenczy Lóránt: Hősök Napja Buenos Airesben

Bár a Hősök Napját Argentínában már 1949 óta minden évben megtartottuk, de a Hősök és Mártírok Falát Buenos Airesben a Chacarita temetőben ezelőtt 60 évvel 1956 pünkösd napján avatta fel a Magyar Harcosok Bajtársi Községe Argentínai Főcsoportja, karöltve a Magyar Egyesületek Tanácsával. Azóta minden évben itt tartjuk a Hősök Napját.

Idén az Argentínai Magyar Intézmények Szövetsége rendezte az ünnepély, ami az esős idő miatt a temető közeli kápolnájában folyt le, és csak a koszorúzásra vonultunk ki a Hősök és Mártírok Falához.

Konferált: Jakabné Török Zsófia. A zászlók és küldöttségek bevonulása után a közönség elénekelt az argentin Himnusz, majd Tóth János tartott spanyol-nyelvű megemlékezést. Ezután Tamás Ervin "Sírkő helyett" című versét szavalták el a Zrínyi Ifjúsági Kör nevében a "Cseresznye" cserkész-csoport tagjai: Basconnet Iara, Blahó Cili, Feal Nazarena, Gorondi Miklós, Ijjas Diana, Paál Fede és Walovits Hermann. Ezután Magyarország konzulja, Dr. Nagy Balázs tartott magyarnyelvű megemlékezést, majd Nt. Calvo David mondott imát az egyházak nevében, s elénekeltük a magyar Himnusz. Ezután a városi rendőrségi zenekara kürtöse kürtszava után a zászlók, küldöttségek és a közönség kivonultak a Hősök és Mártírok Falához, ahol az Argentínai Magyar Intézmények Szövetsége, a Magyar Nagykövetség és az Argentínai Német Intézmények Szövetsége helyezték el koszorúikat.

Ratkay Zoltán Imre: Hősök napja Mosonmagyaróváron

Minden évben május utolsó vasárnapján emlékezünk meg a Magyar Hősökről. Mosonmagyaróváron a Honvéd Hagyományőrző Egyesület, a Mosoni Polgári Kör, a Történelmi Vitézi Rend május 29-én Mosonban a Rozália Kápolnánál kezdte a megemlékezést. Hatos Dezső HOHE elnök köszöntője után Lendvai István ny. százados mondott ünnepi beszédet s a Haller Iskola diákjai adtak műsort (ének, szavalt). Majd koszorúzás következett az I. és II. világháborús emlékhelyeken. Délután az Óvári - temetőnél lévő Hősi Halottak Kegyeleti Kápolnája előtt folytatódott az ünnepi műsor térzenével, a bevonuláskor osztrák társszervezeteink öt zászlóval képviseltették magukat. A Himnusz s köszöntő után Lendvai István mondta el beszédét. Az I. világháborúban elesett 600000 katonát gyászoló anyákat, özvegyeket és a gyermekeket említette. 800 ezer magyar hadirokkantja is volt az I. világháborúnak. Ők a Magyar Hősök és áldozatok. Emlékezni rájuk csak 1989 óta lehet nyilvánosan. A II. világháborúban csak a Don-kanyarnál esett el 120-130 ezer katonánk. Az ünnepi beszéd után Mészáros Miklós káplán mondott imát a Hősökért. A térzenét a MOFÉM fúvószenekar szolgáltatta s a műsort a darnózseli Őszirozsa Nyugdíjas Klub, a Gazdász Néptánc Együttes adta elő. Koszorúzás, majd a Szózat és a Székely Himnusz eléneklésével ért véget a hagyományőrző megemlékezés.

lg. Kenyeres Dénes, nyá. alezredes jelentései Kecskemétről:

Huszártörténeti kiállítás Kecskeméten

A hős városban 2016. május 5-én *A magyar huszár* címmel színvonalas kiállítás nyílt a Cifrapalotában. A zsúfolásig megtelt Pávás-teremben Dr. Simicskó István honvédelmi miniszter nyitotta meg a kiállítást. A miniszter beszédében röviden felidézte a XV. századtól létező magyar könnyűlovasság történetét és hősiességét. A magyar huszárság a XVII-XVIII. században élte fénykorát. Európa számos országában a magyar példák és módszerek alapján szervezték és állították fel a huszárezredek. A huszárság alkonya a XX. század elején következett be, bár magyar huszáregységeket még a II. világháborúban is alkalmaztak. A tárlókban, vitrinekben és a paravánokon, kronológiai sorrendben számtalan relikvia: egyenruhák, csákók, fegyverzet, kitüntetések, festmények, rézkarcok és egyéb huszársághoz kapcsolódó műtárgy szemlélteti a magyar könnyűlovasság dicsőségét és hősiességét hazánk fennmaradásáért. Szabó Sándor tárogatóművész is közreműködött a megnyitón, ahol a HOHE tagjai szintén jelen voltak. A kiállítás 2016. augusztus 20-ig tekinthető meg.

Elhalálozás

2016. április 29-én, életének 94. évében elhunyt Kecskeméten Dr. Bibó Zoltán m. kir. zászlós (1922. december 9, Lajosmizse, anyja neve: Müller Irén) rehabilitált százados. Bibó Zoltán 1991 óta volt a HOHE tagja. Május 13-án a HOHE tagok jelenlétében temették el. Kenyeres Dénes, a HOHE területi elnöke búcsúztatta a szervezet nevében.

Lengyel repülő-emplékmű avatása

Lajosmizse főterén május 25-én tartalmas műsor keretében, katonai tiszteletadás mellett avatták fel a

lengyel hősi halált halt repülősök emlékművét. A Lengyel Légierő 301. szállítórepülő ezred 1586. repülőszázad Halifax típusú gépét feladat teljesítése közben Lajosmizse felett, 1944. augusztus 26-án egy német vadászgép lőtte le. A személyzet tagjai, hét fő, hősi halált haltak. Egyébként magyar közreműködéssel a lengyel hatóságok 2012-ben Szentesen, 2014-ben Bácsbokodon, 2015-ben pedig Ruzsán már állítottak emlékművet a hazánk felett a II. világháborúban hősi halált halt lengyel repülők tiszteletére.

Az emlékmű alkotója Brzózka Marek. Az avatási ünnepség a két állam nemzeti himnuszával kezdődött szép számú meghívott és érdeklődő jelenlétében. Basky András, Lajosmizse polgármestere köszöntötte a megjelenteket. Emlékező beszédet mondott: Andrzej Kunert a Lengyel Harc és Mártírság Emlékbizottság elnöke, Antoni Macierewicz lengyel és Dr. Simicskó István magyar honvédelmi miniszter. A szónokok méltatták a két nép ezeréves barátságát és szabadságszeretét. Mindkét nemzet büszke a haladó hagyományaira, becsüli a szabadságért elesett katonáit, hősi halottait. A lengyelek köszönetüket fejezték ki a magyaroknak az emlékmű felállításához nyújtott segítségünkért.

A leleplezett lengyel emlékművet felszentelte és megáldotta Süveges István katolikus plébános és Ferenczy József református lelkész. A Lengyel díszszakasz díszsortüzet lőtt a hősi halált halt repülők tiszteletére. A megemlékezésen a HOHE néhány tagja is jelen volt.

Hősök napi megemlékezések Kecskeméten

A hagyományok alapján a hős városban több napon is emlékeztek a magyar katonahősökről. 2016. május 25-én a Köztető 56-os emlékparcellájánál, a repülők emlékművénél, az aradi vértanúk emlékhelyénél és az 1956-os kopjafánál tartottak megemlékezést. Az 56-os emlékparcellánál Dr. Károlyfalvi József, a HOHE és az 56-os Bajtársi és Baráti Szövetség tagja mondott beszédet. Kovács István *Folyt a vér a bariádokon* c. versét K. Szabó Benedek szavalta el, Kenyeres Dénes pedig a többi helyszínen néhány mondatban méltatta a hősök véraldozatát, nagyszerű helytállásukat. A beszédek után a jelenlévő diákok néhány szál virágot helyeztek el a felkeresett helyeken, a Vitézi Rend pedig koszorút helyezett el az 56-os emlékparcellánál.

Május 26-án a Református temetőben Kun Szabó István vezérőrnagy, miniszteri biztos mondott beszédet. A szónok kiemelte a magyar katonák bátorságát és ragyogó hőstetteit. Szólt a kecskeméti kiemelkedő személyiségekről is. Református diákok énekszámai színesítették a programot. Kenyeres alezredes a HOHE nevében koszorúzott.

Május 27-én a Szentháromság temetőben az I. világháborús hősi sírkertnél e sorok írója idézte fel a magyar katonák hősiességét és önfeláldozó harcait, amelyet nemzetünk fennmaradásáért folytattak évszázadokon keresztül. Mindhárom helyszínen jelen volt néhány iskola 1-1 osztálya. A Szózat hangjai előtt a diákok virágot helyeztek el az emlékművekre és kopjafákra.

Május 28-án a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége megyei szervezete megemlékezést tartott a Nagytemplom falán lévő II. világháborús áldozatok emléktáblájánál, ahol v. Réthy Tiborc, a tagszervezet elnöke mondott beszédet.

Május 29-én Kecskemét főterén álló II. világháborús Hősi Emlékműnél - a Himnuszt követően - Murár Zoltán alezredes méltatta a magyar katonahősök dicsőségét és az évszázadok során mutatott nagyszerű helytállását. A Katona József Gimnázium diákjai működtek közre a megemlékezésen. Petőfi Sándor *Egy gondolat bánt engemet* c. versét pedig K. Szabó Benedek szavalta el. A város nevében Dr. Szeberényi Gyula Tamás alpolgármester, a helyőrség parancsnokság képviselőjében Kévés János alezredes, a HOHE nevében Dr. Jóna Iván, Kenyeres Dénes alezredes és Szeberényi István, a Magyar Nemzetőrség megyei szervezet képviselőjében Bakos Tibor nőr. tábornok helyezett el koszorút. Az emlékezők átvonultak a Színház mellett lévő cs. és kir. 38. Mollináry gyalogezred emlékművéhez, ahol e sorok írója méltatta Kecskemét első házi ezredének dicsőséges történetét. A város nevében Szeberényi Gyula alpolgármester helyezte el a megemlékezés virágait.

Május 27-én e sorok írója Nagykőrösön mondott beszédet a református temetőben. A megemlékezést követően a résztvevők bejárták a temető azon részét, ahol az éppen 100 évvel ezelőtt hősi halált halt nagykőrösi katonák nyugszanak. Nemzetiszínű szalagot kötöttek a fejfákra, síremlékekre a leszármazottak jelenlétében. Így tisztelegtek a hősi halált halt, eltűnt elődeikre. Jövőre az 1917-ben elesettekre fognak emlékezni hasonló módon.

Fekete Dénes (Miskolc): Hősök Napi rendezvények Miskolcon

A Hősök Napja alkalmából a Doni Bajtársi Szövetség Miskolci Csoportja két helyszínen szervezett koszorúzást a városban.

Május 30-án délután a Szemere kertben álló Doni kopjafánál gyülekeztünk. A megjelenteket Fekete Dénes üdvözölte, majd Szabó Sándor református lelkész mondott imát az elesettekért. Miskolc MJV képviselőjében dr. Csiszár Miklós jegyző úr volt jelen. Az emlékhelyen koszorúzott: Miskolc város Önkormányzata, a Doni Bajtársi Szövetség, a Miskolci Lengyel Önkormányzat és a Magyar Történelmi Nemzetőrök Szövetsége.

Június 2-án a Búza téri görög-katolikus Székesegyházban a várost a II. világháború során ért bombatámadások áldozataira emlékeztünk. Az ünnepi műsort a Miskolci görög-katolikus Iskola diákjai adták. Az énekkart Telenkóné Tóth Cecília tanárnő vezényelte, zongorán kísért Scsoha Katalin, az irodalmi részt Galajdáné Ungvári Réka tanárnő állította össze. v. Feledy Péter elevenítette fel a korabeli eseményeket, a gyászmisét Papp András parókus úr tartotta. A rendezvényt megtisztelte Pfliegler Péter alpolgármester úr. A kopjafánál Miskolc város Önkormányzata, a Doni Bajtársi Szövetség, a Miskolci Lengyel Önkormányzat és a Bükki Hegyivadász Egylet helyezte el a kegyelet virágait. Ez utóbbi hagyományőrző szervezet biztosította mindkét helyszínen a díszőrséget.

Köszönjük szépen a Miskolci Városgazda Nonprofit Kft-nek, hogy a kopjafák konzerválását május hónapban elvégezték, illetve rendszeresen takarítják az emlékhelyek környezetét.

Főhajtás a hősök előtt Budapesten

Beküldte Nagy László Gergő. ny. ezredes, a HOHE alelnöke. *Szöveg és fotó: www.honvedelem.hu*

A magyar hősök emlékűnepe alkalmából katonai tiszteletadással egybekötött ünnepi szentmisét és ökumenikus istentiszteletet tartottak a Nemzeti Közszerződési Egyetem Ludovika Kápolnájában május 28-án, szombaton. A szentmisét Berta Tibor ezredes, a HM Katolikus Tábori Püspökség általános helynöke mutatta be. Május utolsó hétvégéjén hazánk hőseiről emlékeznek meg egyre több helyen országszerte.

A szentmisét Berta Tibor ezredes, a HM Katolikus Tábori Püspökség általános helynöke mutatta be. Elmondta, 2001-ben az Országgyűlés ezekkel a szavakkal rögzítette törvényben a magyar hősök emléknapját: *„A magyarság hosszú, nehéz történelme során, különösen a bonfoglalás és Szent István király ezer esztendővel ezelőtti történet államalapítása óta, a haza megszámlálhatatlan fia és leánya harcolt fegyverrel vagy anélkül Magyarországon, a magyar nemzet védelmében, illetve vállalt vértanúságot a hazaért. Tetteik nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy fennmaradt a magyar nemzet és a magyar állam. Az Országgyűlés, a magyar nemzet soha el nem múló hálája jeléül, a ma élő és a jövő nemzedékek okulására, a hősök dicsőségére, minden esztendő május hónapjának utolsó vasárnapját a magyar hősök emlékűnépévé nyilvánítja.”*

(...) A hősökért való hálaadó imádságában Mészáros László alezredes, a HM Protestáns Tábori Lelkészi

Szolgálat kiemelt vezető tábori lelkésze hangsúlyozta: az elmúlt ezer esztendő magyar hősei mindig „Istenből merítettek erőt, bátorságot és olyan reményt, amely mindezidáig a megmaradást jelentette.” „A teremtet világ időről időre megmérgetett és megmérgetik ma is. Segíts, Urunk, hogy nekünk is meglegyen az a tőled jövő tartalom, az a beléd vetett bizodalom, ami egyedül képes megtartani és szerinted való jövőt

biztosítani az utánunk jövő nemzedékeknek!” – mondta Mészáros László. Az ünnepi szentmisén és ökumenikus istentiszteleten – mások mellett – részt vett dr. Benkő Tibor vezérezredes, Honvéd Vezérkar főnök, Lomnici Zoltán, a Legfelsőbb Bíróság volt elnöke, Kelemen József nyugállományú altábornagy, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége tiszteletbeli elnöke, illetve vitéz nemes békei Koós Ottó, a legidősebb élő ludovikás. A 100 éves nyugállományú alezredes a szentmisét követően megkoszorúzta az 1938-as ludovikás évfolyam – amelynek ő maga is tagja volt – második világháborúban elesett hősi halottainak márványtábláját. Május utolsó vasárnapja a magyar hősök emlékűnepe. Ezen a napon emlékezünk azokra a katonákra és civilekre, akik az életüket áldozták Magyarorszáért. Ez alkalomból a Nemzeti Közszerződési Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar képviselői Dr. Boldizsár Gábor ezredes, dékán és Molnár Zsolt ezredes, a Ludovika Zászlóalj parancsnokának vezetésével ma reggel koszorút helyeztek el a Zrínyi campuson, a Békefenntartó Emlékműnél.

Tizenöt évvel ezelőtt, 2001. július 7-én fogadták el a magyar hősök emlékének megörökítéséről és a Magyar Hősök Emlékünnepéről rendelkező törvényt. Ez az ünnep sajnos még most sem foglalta el méltó és megfelelő helyét a nemzeti köztudatban, annak ellenére, hogy a törvény megrendítő megfogalmazásában említi hőseinket akikre emlékezni kell: *„A magyarság bosszú, nevéz történelme során, különösen a honfoglalás és Szent István király ezer esztendővel ezelőtti történet államalapítása óta a haza megszámálhatatlan fia és leánya harcolt fegyverrel vagy anélkül Magyarország, a magyar nemzet védelmében, illetve vállalt vértanúságot a hazáért. Tetteik nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy fennmaradt a magyar nemzet és a magyar állam.”*

Azt már nagyon kevesen tudják, a 2001-es törvény eredete sokkal régebbre, még 1915-re nyúlik vissza. Ekkor már dúlt a Nagy Háború és a döbbenetes veszteségek sokkolták a társadalmat. A gépi háború pokla egyszermind azt az akaratot is meghozta, hogy az apáról fiúra hagyományozott hősök iránti tisztelet a modern jogállamiság keretei között írott formában is rögzüljön.

Ennek az akaratnak a kezdeményezője báró lilienbergi Abele Ferenc (1875-1928) vezérkari őrnagy - elhunytakor altábornagy, - aki a frontról levelet intézett gróf Tisza Istvánhoz, amelyben javasolta a miniszterelnöknek, hogy *„Az országgyűlés már most hozzon egy törvényt, amellyel az állam minden közösségben egy szép köemléket állít, amelyre (...) elesett hőseit név szerint bevési...”*

Az így megszülető 1917. évi VIII. törvénycikk elrendelte, hogy:

„1. § Mindazok, akik a most dúló háborúban a hadrakelt sereg kötelékében híven teljesítették kötelességeiket, a nemzet osztatlan, hálás elismerésére váltak érdemesekké. Őrizzé meg a késő utókor hálás kegyelettel azok áldott emlékezetét, akik életükkel adóztak a veszélybenforgó hazá védelmében.

2. § Minden község (város) anyagi erejének megfelelő, méltó emléken örökíti meg mindazoknak nevét, akik lakói közül a most dúló háborúban a hazáért életüket áldozták fel.” (...)

Az 1925-től rendszeressé váló, a köznyelvben „Hősök Napján” ismert, immár nemzeti ünnepen az egyházközségekben ünnepi szentmisét, istentiszteletet tartottak, számos helyen külön imát mondtak a hősi halottakért. A városi tanácsok és a községi előljáróságok is hasonlóan emlékeztek. A rendezvényeken a honvédség, a fegyveres testületek, a polgári egyenruházott testületek, valamint a bajtársi egyesületek és a fiatalok szervezetei díszelgő osztagokkal vettek részt. Budapesten, a Hősök terén 1929. május 26-án a Hősök Emlékünnepén felavatott Hősök Kövét a Honvéd Vezérkar főnöke koszorúzta meg a kormányzó nevében, de nem egyszer Horthy Miklós is személyesen részt vett a ceremónián. A korabeli felfogás szerint a hősi halott nem csupán a honvédség, de a nemzet egészének hősi halottja volt, sírjáról és emlékművéről a nemzet egésze gondoskodott, hiszen, amikor valaki bevonult és hazája védelmében életét áldozta, parancsot teljesített. Ennek megfelelően a II. világháború hősi halottjairól is megemlékeztek 1941 után május utolsó vasárnapján. Nagyszabású rendezvénysorozat 1944-ben volt utoljára. 1945-ben még megemlékeztek a Hősök Emlékünnepén, de már sokkal szerényebb keretek között. Már nem számított nemzeti ünnepnek. Az új hatalomnak, és a szovjet Vorosilov marsall vezette Szövetséges Ellenőrző Bizottságnak természetesen szálla volt ez az ünnep, így 1946-tól aztán el is maradtak a hivatalos megemlékezések.

Az egypárti diktatúra évtizedei alatt Magyarországon csak a rendszer által hősnek kikiáltott személyek tisztelete volt lehetséges, s ebbe természetesen nem fértek bele azok a százvezrek, akik az első és második világháborúban estek el. Ennek az ünnepségnek a lelki jelentőségét jól mutatja, hogy a kommunista rezsim nem csak a hivatalos törlésével akarta eltüntetni a kollektív emlékezetből, hanem 1950-ben május utolsó vasárnapjára helyezték a Nemzetközi Gyermeknap ünneplését, egyfajta „feledtető-helyettesítőként”.

Hosszú szünet után először 1989. május 29-én rendeztek ismét nyilvános megemlékezést Szekszárdon, az első állami szintű rendezvényt pedig egy évvel később. Azonban csak a rendszerváltozás után több mint 10

esztendővel került ismét méltó helyére ez az ünnep.

A Magyar Érdemrend középkeresztjével tüntették ki a VERITAS főigazgatóját

Magyarország köztársasági elnöke az 1848-49-es szabadság évfordulója alkalmából az Országház Kupolatermében március 15-én átadta a kitüntetések.

Többek között prof. Dr. Szakály Sándor, a VERITAS Történetkutató Intézet főigazgatója, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, a történelemtudományok és a történelemkutatás területén végzett több

évtizedes kiemelkedő jelentőségű munkája, valamint a határon túli magyarság érdekében tett erőfeszítései elismeréseként a Magyar Érdemrend középkeresztje (polgári tagozat) kitüntetést vehette át. Lapunkban többször ismertettük megjelent könyveit, írásait, számos Vele készült riportot, előadásait. Torontóban a Hősök Emléknapja alkalmából, mint ünnepi megemlékezőt üdvözölhettük. Gratulálunk és további eredményes és sikeres munkát kívánunk!

HALÁLOZÁS

-**Simonyi Maureen**, az MHBK központi vezetőjének 58 éven át hitvese, a Chicagói Főcsoport lelkes tagja, hosszú betegség után, 2016. május 4.-én, 88 éves korában, visszaadta lelkét Istenünknek. – Központi vezetőnknek őszinte részvetünk, a Jóisten erősítse gyászában!

-*Ugyancsak központi vezetőnk jelentette, hogy* **br. szentmiklósi és óvári Pongrácz Antal**, a chicagói főcsoport régi tagja, Dallas, texasi lakos, 83. életévében, hosszú, súlyos betegség után, 2016. május 12-én, visszaadta lelkét a Magyarok Istenének.

-*Siposné Prof. Dr. Kecskeméthy Klára ezredes jelentette, hogy* **v. Káplán György m. kir. páncélos főhadnagy, ny. gépészmérnök, a Szent László Rend lovagja, ny. alezredes, a HOHE tagja, édesapa, nagypapa, dédnagypapa** 58 esztendei boldog házasság után özvegyen maradva, 2016. március 6-án, 95 évesen visszaadta lelkét Teremtőjének. Temetése 2016. április 2-án Balatonalmádiban, érte elhangzott Requiem április 4-én a Katolikus Tábori Püspökségen (Budapest, V. ker. Szabadság tér 3) volt. Kecskeméthy professzor 2012-ben „*vitéz Káplán György m. kir. páncélos főhadnagy*” címmel jelentette meg regényes életéről szóló írását.

-Kun-Szabó István értesített New Jersey államból, hogy életének 86. évében elhunyt **Nt. Oláh Károly református lelkész** (*Kiskunfélegyháza, 1929), 56-os menekült, a whartoni, majd a cartereti magyar református templomok lelkipásztora 2012-es nyugdíjba vonulásáig. Gyászolja felesége, Oláh Ágnes, hívei, kollégái és barátai. Isten nyugosztalja!

-Felesége jelentette Washington államból (USA), hogy elhunyt **Rédey Tamás**, az MHBK régi tagja, lapunk olvasója. Méltatását l. a 9. oldalon. Édesapja Dr. Rédey Ferenc volt (1892-1945), aki a pockingi temető magyar katonai részlegében nyugszik.

-A Magyarok Világszövetsége megrendülten tudatja, hogy 2016. május 4-én a budapesti Szent János Kórházban elhunyt a magyar nemzeti ügy egyik legkiemelkedőbb, rendíthetetlen harcosa, **v. Hábel György mérnök**. Műtét után kórházi ágyáról is szervezett, intézkedett, magyar ügyet szolgált. Utolsó felkérésére a halálát megelőző napon a MVSz 5 Petőfi-könyvet juttatott Karcagra, a Karcagi Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola Kovács Mihály Általános Iskolai Tagintézményébe. v. Hábel megszámlálhatatlanul sok, magyar közjót szolgáló akciója közül sokak számára emlékezetes marad a pár évvel ezelőtti, amikor kormányzati támogatást szerzett ahhoz, hogy Béres József *Szép magyar ének* című daloskönyve sok száz Kárpát-medencei magyar iskolába ingyenesen eljuthasson. v. Hábel Györgyöt a MVSz *A Magyar Nemzetért Érdemérem* ezüst fokozatával tüntette ki. Példamutató nemzetszolgálatának emlékét egy nevet viselő emlékfá őrzi az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékparkban. v. Hábel a MVSz Küldöttgyűlésében a Rákóczi Szövetséget képviselte. 93 éves volt. *Nyugodjék békében! Emléke legyen áldott!*

-v. Bornemissza György, a VR Dél-Dunántúli Törzskapitánya jelentette, hogy 2016. március 23-án elhunyt rend- és bajtársuk, **Dr. v. Keményfi-Kirner Béla jogtanácsos** (Kaposvár), 87 éves korában. Temetése a kaposvári Nyugati temetőben volt.

-Budapesten 90 éves korában elhunyt lapunk hűséges olvasója, **Major Norbert Gusztáv építészmérnök, rehab. alezredes** (*Budapest, 1925. november 27, +2016. április 29). A HOHE egyik alapítója volt, emellett a Görgey Hadapródiskolán belüli Bólyai Körnek is. A Farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra. Méltatását l. a 12. oldalon.

-Simonyi László MHBK központi vezető közölte, hogy 2016 húsvét vasárnapján New York államban elhunyt **Dr. Ertl János sebészorvos** (sz. Budapest, 1921), hosszú évtizedeken át a chicagói MHBK főcsoport hűséges tagja.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-A Tordai Honvéd Hagyományőrző Bizottság (THHB) szervezésében 2016. május 29-én **Tordán magyar hősökre emlékeztek** a központi magyar temetőben.

-**Lipcsey Vajda István** Budapestről elküldte szerkesztőségünknek két dedikált könyvét, az egyik a *Törtélen lélek* (Budapest 2014), a másik a *Csak becsülettel... Csak őszintén... Csak tisztán érzelemmel...* (Budapest 2013). Hálásan köszönöm s érdeklődéssel fogom a történelem tanújának műveit olvasni!

-A Magyarok IX. Világkongresszusának évében harmadik alkalommal rendezte meg márciusban az MVSZ Fejér Megyei Szervezete és a Fejér Szövetség **a hősi honvéd sírokat érintő Vértés- emléktúrát**.

-**v. Marton Lajos bajtársat**, a franciaországi MHBK tagját, nemzetőr vezérőrnagyot a Magyar Nemzetőrség a Nemzetőrség Becsületrend Lovagkeresztje kitüntetésben részesítette 2015-ös keltezéssel, *Az 56-os szellemiség és a magyar nemzet fennmaradása érdekében kifejtett hazaafias, fáradhatatlan munkája elismeréseként*. Kitüntetéséhez gratulálunk!

-**Mányoki-Németh Károly (Toronto)** elküldte szerkesztőségünknek Számadás című színvonalas összeállítása legújabb számát, melyben a Szabadságharcról szóló és a Forradalom szellemében írott cikkek,

beszámolóik, elemzések találhatók. Köszönjük szépen.

-A Vitézi Rend Magyarországi Törzsszéke, melynek jelenlegi központja az Országos Törzskapitány lakhelye folytán Alcsútdobozon van, ismét volt kedves elküldeni szerkesztőségünknek a **Vitézek Hírmondója** legújabb, 2016/1-es számát, melyet köszönünk szépen.

-v. Bornemissza György Dél-Dunántúli Törzskapitány volt szíves elküldeni szerkesztőségünknek a **Somogyország Vitézei Hírlevél** legújabb számait, amit köszönünk szépen!

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke jelentette**, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2016. április 8-án előadást szervezett, melyet **Dr. Petrasovits Anna közgazdász „Bűnben fogant rendszerváltás”** címmel tartott a Mártírok útja 11. szám alatti volt MHSZ székház földszinti 56-os emlékszobájában. –Ugyanő jelentette, hogy **v. Murányi Levente** 56-os szabadságharcos, egykori politikai elítélt, az 56-os Pesti Srácok Intézet igazgatója, volt országgyűlési képviselő **„A Forradalom igazsága, az Igazság forradalma”** c. személyes hangvételű előadására került náluk sor 2016. május 6-án. Az előadással is tisztelegtek az 1956-os Forradalom és Szabadságharc és a kommunista diktatúra minden áldozatának emléke előtt.

-**Országos méretűvé vált a Had- és Kultúrtörténeti Egyesület katonasírmentő akciója**, az utóbbi egy hónapban különböző csoportok, illetve számos magánszemély jelezte, részt kívánnak venni a tavaszi kezdeményezésben – közölte a szervezet elnöke. Sebenyi István ismertetése szerint akciójuk célja az, hogy helyrehozzák a II. világháborúban elesettek leromlott állapotú nyughelyeit, és ápolni a hősi halottak emlékét. (Magyar Idők, 2016. április 11.)

-Ratkay Zoltán Imre közölte, hogy ünnepélyes keretek között **avatták fel államalapító Szent István királyunk mellszobrát** május 21-én **az ausztriai Németóvár, azaz a Bad Deutsch-Altenburg község temetője előtti parkban** *(a magyar emigránsok jelképes sírja, ismert magyar zarándokhely közelében – a szerk.)*. A magyarok és osztrákok egymás iránti tiszteletéről is tanúskodó rendezvényen jelen volt Csáky Pál, a felvidéki Magyar Közösség Pártja európai parlamenti képviselője, a komáromi Concordia Vegyeskar pedig a gálakoncert során működött közre. A szobrot anyagilag részben az Európa Club bécsi magyar kultúregyesület támogatta.

-Egy érdekes adalék a Magyar Királyi Honvédség történetéhez, mely az 1932 és 35 között Bolívia és Paraguay között zajlott ún. “Gran Chacói Háború” utóéletéhez kapcsolódik. (Ennek folyamán számos Uruguayból származó, Bolíviával szemben Paraguyt támogató magyar származású zsoldoskatona is részt vett az összetűzésben.) **A bolíviai Germán Busch ezredes**, a veszttett háború hőse, majd **Bolívia köztársasági elnöke amikor újjá akarta szervezni országa hadseregét, éppen a magyar honvédség szervezetét találta példaértékűnek**, ahonnan a kapcsolatfelvétel után Szentgyörgyi József századost küldték Laz Pazba. (Forrás: Torbágyi Péter: *Magyar vándormozgalmak és szórványközösségek Latin-Amerikában a Második Világháború kitöréséig*. Doktori értekezés, Szegedi Tudományegyetem 2007, 173. old.; eredeti megjelenés: *Délamerikai Magyarság*, 1939. okt. 3, 7. old.)